

„Србијанка, Србијанка, три љубави своје има, прва ми је госпе моја, друга ми је љубав твоја, а трећа је била боја“ певала је у недељу увече пред пуном Београдском ареном „њихова а наша“ Северина. Концерт „Севе национале“ био је, сви се слажу, за памћење.

Наравно, као и месец дана раније, након концерта у Крагујевцу, када је „Далматинка“ премијерно постала „Србијанка“ по српским и хрватским медијима и форумима нашироко се дискутовало о њеном контроверзном „србовању“. Да ли нам се само „увлачи“ и „додворава“, да ли се „продала“ и „издала“ мајку Хрватску? Неки су је прогласили „јадном“ и „проданом душом“, неким се „желудац окренија“, неки би да јој одузму држављанство, а неки би да је усвоје као српску снајку.

Ипак, Северина је Северина, и ништа јој се не узима сувише озбиљно, па је и ова дискусија форумаша остала само једна споредна епизода њеног овацијама праћеног тријумфа у главном граду Србије. Њиме је показала да је од некадашње „дјевојке са села“ прешла огроман пут и постала један од најозбиљнијих играча на екс-ју естради. Свугде добродошла и вољена, али и, за разлику од својих главних конкуренткиња, спремна да свакој публици и сваком граду бивше нам заједничке државе пружи једнаку дозу (професионалне) оданости и љубави, Северина заиста претендује на титулу „балканске Мадоне“. И заиста, попут светске краљице попа, Северина је идол девојчица и гламурозна геј икона. Како штампа извештава, на београдском концерту мушкарци у публици били су на нивоу статистичке грешке. Репертоар јој сачињавају поскочице о мушко-женским односима и љубавне баладе, глас јој је не претерано раскошан али зато харизматичан, наступи у јавности су јој (по балканским мерилима) провокативни и контроверзни и укључују нападе на цркву и (мало)грађански морал, а стил јој је на тананој граници сексипила и неукуса. Истовремено успешно одржава имиџ заљубљене жене великог срца које куца само за публику и вереника, најбоље другарице којој се може исплакати на рамену, најбољег ортака за пити се у кафани, и грешнице из спаваће собе. За сваког понешто.

Још једна предност Северине у односу на конкуренцију јесте и то што је увек спремна да „ради на себи“ и мења се. То јој је донело неке од најбољих потеза у каријери попут радикалне промене првобитног имиџа „добре девојке“ или сарадње са Бреговићем који је од њеног последњег албума направио прави балкански турбо-дерт урнебес. И они који јој спочитавају због песмичица какве су „Криви спој“ или „Мала је дала“ сада се пењу на

столове кад се у кафани заори „Гас, гас“.

Колико се из бројних интервјуа може закључити, и Северина, као и већина озбиљних звезда, заправо делује као једна пријатна и нормална особа, која себе не схвата превише озбиљно и са којом није досадно попричати. У сваком случају, она показује далеко мање уображености и каприциозности него просечни полуанонимни учесник Великог брата. То је и разлог због кога ће вероватно и у будућности, док њене конкуренткиње буду наставиле да се међусобно препуцавају по таблоидима, глуме лудило и парадирају са својим кучићима у Луј Витон комплетићима, Северинини концерти наставити да буду мега-догађаји о којима ће извештавати национални дневници у свим њеним балканским домовинама.

